

Virtutis Solidæ Præcipua Impedimenta, Subsidia, Et Incitamenta

Commentationibus Illustrata, Omnium Usui Aptatis. Quæ Servire Insuper
Poterunt Pro Argumento Concionum: Uti Et Considerationum Tempore
Exercitiorum; præsertim verò pro gemino sacræ collectionis triduo; prout
ex subjectis hunc in finem elenchis patet. [...] Partes Tres

Incitamenta

Bellecius, Aloysius

Ratisbonæ [u.a.], 1755

§.II. Ob æternitatis certitudinem.

Nutzungsbedingungen

[urn:nbn:de:hbz:466:1-55553](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-55553)

sum: tum *ob aternitatis*, qua durat, *certitudinem*; quod alterum est beatae illius sortis complementum.

§. II.

*De beata aternitatis
certitudine.*

^{I.}
*De felici-
tatis San-
ctorum a-
ternitate.*

I. **O** destinatae coelis animae! gratas in laudes, pia in júbila crebri erumpite! nam, quae vobis parantur, gaudia aeternum durabunt. Ita est: deliciae, quae justos ibi manent, erunt aeternae, perennes, perpetuae. In illo enim jucunditatis regno nulla unquam existet causa, quae exigat animae spiritalis destructionem: nec ullum unquam dabitur peccatum, quod postulet ejus ejectionem: nec unquam deficiet finis, qui expetat ejus conservationem. Cum enim is situs sit in oblectatione Numinis videndi, amandi, possidendi; hoc autem felici necessitate non possit non semper existere; etiam ratio conservandi animam nullo unquam eventu cessare poterit.

terit. Unde cùm ea sit immortalis, sempiternam pariter esse beatam ejus sortem, oportet.

Adhæc parata Sanctis gloria *potest* esse æterna; cùm DEI potentia nullis limitibus sit circumscripta: dein *debet* esse æternam; id enim exigit tum divini amoris infinitudo, tum largitatis ejus magnificentia: imò *debet* esse æterna; aliàs non responderet merci à Christo pro ea expositæ. Is enim, pro illa hæreditate nobis comparanda, suo Patri exsolvit lytrum valoris infiniti, sanguinem scilicet vitamque suam. Ergo, ut detur proportio inter laborem & mercedem, inter pretium & mercem, debent paradisi oblectamenta, cùm intensione non possint, saltem duratione infinita esse ac interminata.

Accedit, quòd sapientissimus ille DEUS, qui infinitè fidelis & potens est in adimplendis à se promissis, tum in veteri tum nova lege, interposito jurejurando, ac repetitis vicibus enunciavit,

ciârit, Electorum præmia fore perennia, dicendo: *justi in perpetuum vivent: (a) erit letitia sempiterna super capita eorum: (b) fulgebunt quasi stellæ in perpetuas æternitates: (c) regnabunt in secula seculorum. (d)* Ut proin cœlestis patriæ perennitas unum ex primariis fidei nostræ dogmatis sit, de quo vel dubitare impium, temerarium, hæreticum est.

Jure igitur Augustinus exclamat: *ô regnum beatitudinis æternæ! ubi juventus nunquam senescit, amor nunquam tepescit, sanitas nunquam marcescit, letitia nunquam decrescit, vita terminum nescit; (e)* te indubitanter credo, firmiter spero, ardenter desidero. O quando tandem instabilis animi miseræ vicissitudines constanti immutabilitate solidabis?

Equidem omnis excellentia mundi paulatim interit, & cum mortalibus
 ipsis

(a) Sap. 5. v. 16. (b) Isa. 35. v. 10. (c) Dan. 12. v. 3. (d) Apoc. 22. v. 5. (e) Lib. I. c. 15. Soliloqui.

ipsis tumulatur. Omnes illi terrestres dii ac orbis monarchæ, quos olim ut terræ numina adulantes colebant aulæ, cum omni purpurea majestate sua sceptrique potentia vix totam suo cinere nunc implent urnam; quique olim erant universi terror, nunc sunt magnum inane, ac oblivionis caligine oblitteratum nihil. Aliquantisper quidem eorundem fama percrebuit; sed quoniam tempus eorum suis limitibus continebatur, *perit memoria eorum cum sonitu.* (f) Quot summi viri & antiquitatis heroes nunc in tenebris jacent, de quibus nemo amplius loquitur, nemo cogitat. Omnis eorum pompa ac nominis splendor instar ignis fatui aut tenuis fumi evanuit.

At verò, ô amantes virtutis animæ! at claritas justorum in illa siderum regia nunquam interibit. Donec DEUS erit DEUS, teste regio Psalte memoria eorum in benedictione erit: *in memoria aterna erit justus.* (g) Adveniet extremi judicii dies: interitione
peri-

(f) Pfal. 9. v. 7. (g) Pfal. 111. v. 6.

peribit universa hæc orbis machina: post mundi interitum effluent centum millia annorum, ac post hos denuo elabentur plures centenæ myriades annorum; & tamen nec unicum adhuc momentum à fortunata æternitate decerprum erit. Denuo præteribunt tot millia sæculorum, quot arborum folia numerantur; & Cœlitum beatitas tunc quasi primùm incipiet, & quodammodo renascetur. Necdum satis: immensa hac annorum serie elapsa, iterum tot sæcula effluent, quot atomi in aëre, quot arenulæ in terra computantur; & en! Beati semper erunt beati, semper felices; & quidem (quod rei caput est) summa beatitudine felices.

Si enim ô Domine! secundùm Davidis effatum *melior est dies una in atriiis tuis super millia*, (h) id est, super mille lustra, quæ in omnibus excogitandis & possibilibus deliciis ac honoribus in his terris viverentur; quid ergo erit perpetuò hac ipsa felicitate perfrui? Si
unica

(h) Pſal. 83. v. 11.

unica dies, imò unica hora in illa
coelesti regione transacta melior est
ac suavior quàm optimorum in hoc
mundo annorum infinitudo; quid
erit, sæculum, myriadem, aut mille
myriades annorum in illo deliciarum
mari naufragum exegisse?

Et tamen immani hac lustrorum
intercapedine ac sæculorum serie evo-
luta, necdum ad exitum æternitatis,
imò nec ad ejus principium pertigi-
mus; illius enim mensura non tem-
pus, sed unicus DEUS est, qui nullam
habet in existendo mensuram, initium
nullum, medium, aut finem nullum. O
beata æternitas! cujus peripheria est abs-
que termino, cujus lineæ sunt *semper*
& *nunquam*, cujus centrum est cumu-
lus omnium bonorum; tu mihi post-
hac votorum meta, tu actionum re-
gula, & ad sectandam perfectionem
perenne incitamentum eris. Tui ob-
tinendi spes in virtutis semita omne
asperum lene, omne amarum suave,
omne ponderosum leve mihi reddet
jucundumque.

II, At

II.
De hujus
æternita-
tis certi-
tudine.

II. At verò quod ingens his pon-
dus addit, est vitæ hujus gloriosæ se-
curitas ac *certitudo* de illa nunquam in
omne ævum amittenda. Id quod in-
finitæ illius ac æternæ felicitatis singu-
lare quoddam condimentum est ac
eminens complementum. Nam scire,
felicem hanc sortem sempiternam fore,
& de hac veritate æquè securum vi-
vere ac de Trinitatis immortalitate;
id enimvero cœlestis coronæ pretio-
sissimum margariton est. Lapis au-
tem angularis, cui hæc securitas tan-
quam fundamento innititur, est ipsa
fallere, ac falli nescia auctoritas divi-
na, qua interposita, Supremum Nu-
men id amantibus se, sacrosanctè pro-
misit. Id quod fidenti voce testabun-
tur quatuor Evangelii scriptores, nec
non gemini hinc Apostolorum, inde
Prophetarum chori, qui unanimi as-
sensu affirmabunt, hanc æterni Sena-
tûs sponsionem tum calamo, tum lin-
gua per omnem terram à se cœli jussu
evulgatam fuisse. Imò Beati in ipso
DEO velut in speculo, Eundem id
pollicitum esse, clarissimo ac omne
dubi-

dubium excludente intuitu ipsimet
conspicient.

Jam autem perfectissimam Mentem
illam his suis tam solennibus promif-
sis stare vel nolle, vel nequire, utrum-
que luculenter repugnat; hancque re-
pugnantiam Cœlites evidenti luce cog-
noscent, nixi geminis illis spei nostræ
basibus ac columnis scilicet Majestatis
illius inexhaustæ potentia, qua sem-
per *potest*; Ejusque interminatæ fide-
litati, qua certò *volet* implere, qua-
cunque spondit; quarum perfectio-
num immensitatem ac inseparabilem
cum Divinitate nexum Electi intimè
pernoscent. Ergo certitudine omni
evidentia certiori securissimi erunt de
suæ beatitatis perennitate.

Et profectò de hoc dogmate si cer-
ti non essent, nec beati forent. Nam
(ut asserit Augustinus) *illa beatitudo
vera non est, de cujus aternitate dubi-
tatur.* (i) Timor hac prosperitate
denuo excidendi, à visione hujus tan-

tæ

(i) Lib. 2, de civit. DEI,

tæ pulchritudinis cum tempore cessandi: ab amore hujus tantæ amabilitatis aliquando remittendi, hic, inquam, metus foret gutta fellis, quæ omne illud voluptatum mare amaricaret: foret aculeus, qui mentem perenni vulnere fauciaret: foret tinea, quæ gloriæ stolam edaci dente corrumperet. Verbô: cœlum desineret esse cœlum, nisi cœlicolæ de ejus perpetuitate securi viverent: nec foret Sanctorum *merces adeò magna nimis*, (1) si ea hac qualitate careret.

Absit igitur, ô Bonitas infinita! absit tam parca de tua largitate suspicio. Possidebunt te Cœlites sine ulla formidine te unquam perdendi. Illorum conditio ob perennitatis, qua ea continuabitur, securitatem beatissima erit. Amoena hæc cogitatio semper eorundem memoriæ obversabitur: beatus sum, in cœlo sum, erôque æternùm: cor meum innatat æquori purissimarum deliciarum, ei que innatabit æternùm: inexplicabilem ac perfectissi-

(1) Gen. 15, v. 1.

fectissimam beatitudinem possideo, eamque possidebo æternum! O quis júbilus, quod gaudium, quæ pacis ubertas hæc erit? Ex his abunde patet, illam, qua Justi post mortem in cælis perfruentur, gloriam ingentem omnino ac incomprehensam fore non solum *ob beatitudinis*, qua constat, *plenitudinem*; sed etiam *æternitatis*, qua durat, *certitudinem*. id quod bipartitum hujus capituli argumentum erat.

Hæc igitur cum ita sint; ergo omni conatu ad solidæ virtutis culmen est eluctandum, ut illa voluptatum sede eò certius & copiosius potiamur. ergo omnes asperitates, quæ spinosam perfectionis viam decurrendo molles offendunt plantas, ob tantæ mercedis spem sunt flocci pendendæ. ergo immaniter stulti, ac sibimet ipsis infensi sunt, qui tot gradus æternæ illius felicitatis negligunt, quot pios actus omittunt, aut gratiis rebelles dissentiant; qui tot gemmas ex illa cælesti corona irreparabili jactura perdunt, quot eas augendi occasiones sto-

lidi spernunt. Verbô : cùm tanta sit illius regiæ pulchritudo , ergo homines non sunt , qui non majori ac bruta illius patriæ desiderio flagrant ; nec merentur coelum , qui indifferenti illud oculo aspiciunt : qui non constanter fugiunt , generosè agunt , & fortiter tolerant , quidquid ab eo abducit , ad illud perducit , aut illius lætitiã intendit.

O mortales ! oculos , quæso , in altum attollite ! en ! datur paradus , isque est creatus pro nobis . Hujus paradisi gaudia sunt infinita , sunt æterna , nobisque certa , modò velimus . Pretium , quo ille ab hominibus comparatur , est modicum ; nam omnium Dominus *pro nihilo salvos faciet eos.* (m) Hæc in sacris Pagine affirmat æquè fidelis ac verax DEUS . Ad hæc jam quæ nobis mens ? Equidem hoc fidei dogma ore profitemur ; sed num etiam corde id seriò credimus ? De hoc dubitandi plurimam fanè causam suppeditat nostra vivendi ratio .

Quæ

Quæ enim hæc fides est, iis, quæ de illius aulæ magnificentia narrantur, assensum præbere; & tamen ita illius immemores semper ac prodigos vivere? scire, *non esse condignas passiones huius temporis ad futuram gloriam, quæ revelabitur in nobis*; (n) & tamen ob quamlibet difficultatem arctam, quæ illuc ducit, semitam relinquere? O Superi! dementes terricolæ continuo querimus de miseria mundi; & tamen nil solliciti sumus de beatitudine poli. Æsopici instar canis umbræ fugacis boni inhiamus; & summæ Bonitatis fontem consequi negligimus. Multo sudore opes coacervamus in terris, & contemnimus *thesaurum non deficientem in cælis*. (o) Quis huic torpori non ingemiscat?

Quin reperire est non paucos, qui eò vesaniæ prolabuntur, ut immensum illud beatitudinis regnum pro turpi illecebra, vili reclusa, honoris fumo, cineris pugillo dæmoni vendere non verentur. Imò invenire est Chri-

Aa 2

stia-

(n) Rom. 8. v. 18. (o) Luc. 12. v. 33.

stianos, qui juri ad illam coelestem patriam renunciant; licet gaudia illius infinita esse ac æterna credant; licet suum inde exilium cum sempiternis tartarorum rogis conjunctum esse cognoscant, & quidem ah! contremiscant columnæ firmamenti, & tremant fundamenta terræ! & quidem pro re ô fulmina! quæ manus vos moratur? pro momentanea vah! vocem resorbet pudor! Quid ergo mirum, quòd *dilatet infernus animam suam* (p) ad deglutienda hæc orbis monstra? & quòd *ignis & sulphur & spiritus procellarum sit pars calicis eorum?* (q)

O Domine! ne igitur simili fato etiam ego involvar, cum illa muliere *accendam fidei lucernam, everram conscientiæ domum*, tantæque felicitatis desiderio incensus, *queram, donec inveniam* hanc summi pretii *drachmam*. (r)
Credo, me, si in hac tibi vita fideliter serviero, ac virtutis solidæ amans
vixe-

(p) Isa. 5. v. 14. (q) Psal. 10. v. 7. (r) Luc. 15. v. 8.

vixero, post mortem æterna jucunditate perfruiturum, atque ingressurum in ædem gloriæ tuæ, ubi *adimplebis me letitia cum vultu tuo*; (s) ubi aderunt cuncta, quæcunque opto; & aberunt omnia, quæcunque metuo; ubi erit voluptas sine dolore, pax sine bello, quies sine tumultu, vita sine fine. verbô: ubi erit *beatitatis plenitudo, & aternitatis certitudo*. Spero ô DEUS! in te me visurum, quidquid pulchrum est: amaturum, quidquid bonum: gustaturum, quidquid suave: auditurum, quidquid harmonicum potest excogitari. Desidero cum cœlicolis te videre, te diligere, te possidere, te frui; videre primam Veritatem, diligere amabilissimam Pulchritudinem, possidere summam Bonitatem, frui sempiterna Felicitate. O! quando *transibo in locum tabernaculi tam admirabilis*? (t)

(s) Psal. 15. v. 11. (t) Psal. 41. v. 5.

